

1. BYENS LEDER

”Milo, hvordan kunne du gøre det? Det var jo planen, at du skulle hjælpe!” Luna så på en gang målløs og meget vred ud.

Det var ikke sådan, han havde drømt om, at de skulle mødes igen.

”Undskyld!” Sværdet hang ved hans side. Han havde lyst til bare at smide det fra sig.

Bag hende dukkede andre folk fra byen op. De
hviskede og græd.

”Alle de dødes lys er slukket!” sagde den ene.

”Alle vore dødes sjæle er fløjet bort i tågen!”
græd en anden.

”Almyra er borte for altid. Hvem skal nu passe
på os!?”

”Du skal ikke være bange, Luna. Jeg taler med din far!” sagde Milo. Lunas far var byens leder.

Hendes næver var knyttede og helt hvide. ”Min far er død,” sagde hun. ”... du har faktisk ... lige slået hans ånds hjem ihjel.”

”Men så må jeg tale med den nye leder. Vi ordner det hele. Det skal nok gå!” lovede Milo.

”Det er mig, der er byens leder!” Nu lynede hendes øjne.

”Dig?”

”Hvem skulle det ellers være?” sagde hun. ”Det var jo mig, der var så dum at sende bud efter dig, din store idiot!”

Milo var ikke vant til, at folk talte sådan til ham. Han følte trang til at forsvare sig.

Han pegede på Emano og råbte: ”Hvis bare tossen der havde sagt, at det var Almyra, i stedet for bare at skringe, så var det her aldrig sket.”

”Ja, du er en rigtig konge. Tænk, at du giver andre skylden for dine fejl.”

Luna vendte sig mod Emano. Den gamle mand sad på hug og vred sine hænder og græd, så hele hans tynde krop rystede.

”Han tager aldrig fejl,” sagde hun. ”Emano er en dygtig seer. Han så ånde-æderen vågne. Og han så Almyra i fare i sit syn. Han kunne jo ikke vide, at det var dig, der var truslen. Måske er fejlen min. Jeg skulle aldrig have bedt om din hjælp.”

Milos vrede forduftede, da han så hendes sorg.

”Undskyld, Luna. Jeg er så ked af det, der er sket,” sagde han.

”Du ligner dig selv.” Nu smilede hun et lille, trist smil. ”Du har altid været en stor dreng, der var bedre til at handle end til at tænke.”

Han havde lyst til at sige, at han var blevet voksen og klogere. Men måske tog han fejl. Måske var han stadig bare en dreng, der gjorde ting lidt for hurtigt og var lidt for stædig og stolt.

”Jeg vil så gerne gøre det godt igen,” hviskede han.

Nu løftede Emano hovedet. ”Vi må lave et nyt ritual,” sagde han. ”Vi må samle de døde igen.” Seerens mund var en smal streg af sorg. ”Måske kan vi skabe en ny Almyra. Og Milo har ret i, at jeg burde have advaret ham. Jeg er blevet for gammel til at være seer. Jeg begår fejl. Og jeg er svag. Mit lys er ved at brænde ud. Det her bliver min sidste opgave. Og denne gang må vi hjælpe hinanden.”

